



Can Brunet, Can Sauri

Sant Vicenç de Montalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Carrer Major, núm. 13-17.
Emplaçament Nucli antic

Coordenades:

Latitud: 41.579980897365
Longitud: 2.5073447438774
UTM Est (X): 458932
UTM Nord (Y): 4603261

Classificació

Número de fitxa 08264 - 20
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern Contemporani
Segle XV-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Número inventari IPA, núm. 9048
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 9035603DG5093N0001MJ

Fitxes associades:

[Torre de defensa de can Saurí o can Brunet](#)

[Relotge de sol de can Sauri](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: ds., 21/09/2024 - 12:08

Descripció

Masia de planta rectangular amb una torre adossada a l'angle sud-occidental. Consta de planta baixa i pis. La coberta és de teules àrabs a dues aigües i el carener perpendicular a la façana principal, orientada a migdia. D'aquesta, destaca el portal rodó dovellat i dues finestres gòtiques. El conjunt està envoltat per un pati. La casa té un altre cos addicional amb galeria i un rellotge de sol a la façana de migdia.

Antigament conservava l'era, la bodega i altres construccions, i disposava d'aigua de pou.

Observacions:

La notorietat de la masia en diferents moments històrics va fer que, l'any 1930, el famós compositor musical Pere Mercader i Andreu, fundador de la cobla i orquestra La Selvatana, li dediqués una sardana a tres veus, titulada *La Torre d'en Brunet*. La lletra és d'Ermengol Roura Tuneu:

"Gallarda i amb gest noble, / la Torre d'en Brunet, / gelosa guarda el poble / i tot son bell indret.

Les terres que domina / no tenen fi, n'apar, / a un cap veiem Calella, / i a l'altre Arenys de Mar. /
Caldetes, riallera, / fa adeu a la ciutat. / La comtal Barcelona, / la reina de la mar, / de lluny també la
guaita / amb enyorós esguard.

I estant prop de la torre, / la gran plaça que hi ha / desperta al bes d'estiu; / la joventut riallera, / festosa,
cantoneja / i en airós cant joliu. / I el cant de la tenora / fa cor, amb alegria / d'enamorats fadrins, / que
ballen la sardana, / la dansa sobirana / dels seus nobles destins.

La dansa de la terra / escampa a tots els aires / llavors de germandat, / fent que, a la grossa anella, / s'hi
ajunti gent novella / i el vell més venerat. / I va seguint el ritme / de nostra dansa bella, / el nostre
himne sagrat; / els rostres s'enriellen / i, ensems, per l'espai volen / uns cants de llibertat."

Història

Ha passat de pares a fills sempre i la tradició oral de la família explica que la construcció de la casa es va pagar amb maravedís, moneda de circulació legal des del segle XII (Saiz, 2001).

David Pons (2022) explica que la masia: "pertanyia a la família Saurí. Després va passar, per matrimoni, als Brunet, i més tard als Rabassa. Segons sembla, el net de Josep Saurí hauria tingut, com a descendència, una pubilla que es va casar amb un membre de la família Brunet, originari de Sant Iscle de Vallalta, conegut perquè es passejava per les propietats dalt d'un cavall [...]; el matrimoni es va veure abocat a anar-se venent les terres al cap d'un temps. El seu net, Antoni Brunet Comas, nascut l'any 1841, va ser el primer a no portar el cognom Saurí; llavors va canviar també el nom de la casa, que es va anar traspasant als hereus Brunet fins al 1970. Llavors, després de la mort de Josep Brunet Paituví, la propietat de la finca va passar a mans dels germans del difunt i de la seva neboda Ramona Rabassa i Brunet, que residia a Cabrera de Mar. Mitjançant un acord notarial, Ramona els ho va acabar comprant, i així can Brunet, que abans havia estat can Saurí, va passar a la família Rabassa".

L'any 1801, en temps del rei Carles IV, es va expedir una credencial de nomenament de batlle de Sant Vicenç de Llanvaneres a favor de Josep Saurí de la Torre, que va exercir el càrrec fins al 1803. Com el seu antecessor a principis del segle XIX, Josep Brunet Paituví va ser alcalde de Sant Vicenç, però ell ho fou durant el final de la II República i la Guerra Civil espanyola. Va ocupar el càrrec en uns temps convulsos,

des del 27 de juliol de 1936 fins al 30 de gener de 1939; amb l'ocupació feixista del poble, va haver de marxar a l'exili.

Bibliografia

BONET i GARÍ, Lluís (1983). *Les masies del Maresme. Estudi de les masies, elements defensius, ermites i molins*. Barcelona: Centre Excursionista de Catalunya i Editorial Montblanc.

BUCH i ESTEBAN, Antoni (1984). *Sant Vicenç de Montalt. Narració històrica*. Patronat Pro Cultura, Urbanisme i Turisme de Sant Vicenç de Montalt.

CAMPOY, Josep Lluís i BOBA, Assumpta (2009). *Catàleg de protecció de béns i paisatges del Pla d'Ordenació Urbanística municipal de Sant Vicenç de Montalt*. Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt. Document no vigent.

PÉREZ I FERNÁNDEZ, German i MEDINA ESPIGARES, Gabriel (2023). *Document d'aprovació inicial del Pla d'Ordenació Urbanística municipal de Sant Vicenç de Montalt. Document 5: Catàleg de béns protegits*. Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt. Document no aprovat.

PONS, Dvid (2022). Can Saurí o Can Brunet; dins CAÑO, Antònia [coord.] *5 cases amb història 2*. Sant Vicenç de Montalt. Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt.

SAIZ i XIQUÉS, Carles (2001). *Sant Vicenç de Montalt. El creixement urbanístic d'una població a cavall dels segles. De la formació del nucli a l'expansió cap el litoral*. Beca d'investigació de l'Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt. Treball inèdit.

Enllaços d'interès:

[Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.](#)

[Pobles de Catalunya.](#)



